

Urunk megkeresztelkedése – 2011. január 9.

Naszreddinről, az Iszlám egyik bölcséről beszélük a következő történetet. Egyszer egy férfi egy kacsát hozott ajándékba Naszreddinnek, aki levest főzött belőle, s tisztelettudóan meghívta a levesre a kacsát ajándékozót is. A leves igen jól sikerült, híre is ment annak! Egyszer csak beállított egy asszony Naszreddin házába: „Én annak a férfinak a húga vagyok, aki neked a kacsát hozta. Nem vendégnél meg engem is?” Naszreddin meglepődött, de készségesen ebédet főzött és megkínálta az asszonyt. Néhány nap múlva egy másik férfi állított be, ezúttal családotul. „Én annak a férfinak a húgának az unokatestvére vagyok, aki neked múltkor a kacsát hozta. Szívesen megkóstolnánk mi is azt a jó kacsalevest!” Naszreddin most már bosszankodni kezdett, de mégis kiment a piacra, kacsát vásárolt, s megfőzte levesnek. Alig egy pár nap múlva ismét népes társaság érkezett Naszreddinhez. A vezetőjük bemutatkozott: „Én ama férfi húgának az unokatestvérenek a sógorának a nagybátyja vagyok, aki neked múltkor a kacsát hozta. Szeretnénk mi is a vendégeid lenni. Naszreddin erre már igen mérgesen egy tál vizet állított az asztalra. Amikor a vendégek megkóstolták, felháborodottan kiabáltak: „Hát ez meg mi?” „Ez annak a kacsának a levesének a levesének a levesének a leve, amit nekem múltkor a ki tudja milyen ági rokonotok hozott!” – válaszolta a bölcs.

Ma, Jézus megkeresztelkedésének ünnepén nézzünk magunkba, s gondoljuk végig, mit is jelent számunkra az, hogy megkeresztelték vagyunk, hogy keresztények vagyunk! Jelent-e egyáltalán valamit? Bizony, sajnos manapság olyan „felhígult” a legtöbb úgynevezett keresztény hite, vallásgyakorlata, mint ama bizonyos kacsalevesének a levesének a levesének a leve. Milyen óriási elkötelezettséget, valódi életmódváltást jelentett a keresztség felvétele az első századokban! Megtért emberek kérték a szentség felvételét, akik belátták előző, pogány hitük hamisságát, belátták korábbi életük bűneit, s valóban új életet akartak kezdeni. Az üldözések közepette kockáztatták ezzel állásukat, vagyonukat, sőt nagyon sokszor az életüket is. Rengetegen vértanúkká lettek keresztény hitük miatt. Számukra nem volt teher a mindennapi imádság, a szentmisén való részvétel, a testvéri közösségben való kitartás: óriási fáradságokat, veszélyeket is vállaltak miatta, akkora öröm töltötte el szívüket, hogy Jézus barátai lehetnek, hogy a mennyei Atya gyermekei és az örök mennyei haza örökösei lehetnek. A későbbi századokban is hatalmas tömegek vállalták magukra elkötelezetten a keresztségből fakadó nem könnyű krisztusi életformát, s botladozva ugyan, de kitartottak benne.

Mit látunk ezzel szemben napjainkban? A keresztség kérésekor az indok legtöbbször ez: „Ó, hát nálunk mindenki meg van keresztelve! A nagymama annyira szeretné, ő rendszeresen járt templomba, amíg bírt. Nálunk ez hagyomány.” Stb. stb. A keresztségből, ami a megtérés és az igaz hit elsajátításának szentsége volt, egyfajta mindenkinek feltételek nélkül, törvényszerűen kijáró „örökség” lett. Akárcsak a többi szentségből is. Még az

egyház érezze magát megtisztelve és lekötelezve, ha valaki hajlandó megkeresztelkedni vagy a gyermekét megkereszteltetni, első áldozáshoz járulni vagy netán még a bérházat is kérni!

- Az örökségeket a mai ember nem igazán becsüli meg! A szentség személyre szóló ajándék, nem pusztán örökség! A nem személyes örökség értéke előbb-utóbb elsikkad!
- Jézus megkeresztelkedése: nem a bűnbánat miatt szükséges, hanem ezzel kinyilvánítja, hogy Ő Isten engedelmes Fia, Aki elindul, hogy teljesítse az Atyától rábízott küldetést.
- A keresztség számunkra sem csak egy fényképezhető szertartás. Küldetésünk van ettől a pillanattól. Mi is Isten gyermekei vagyunk, akiknek ehhez méltóan is kell élniük. Élő köveivé kell lennünk az Egyháznak, Krisztus Testének.

Mit jelent a keresztséghez, a keresztény névhez méltó életmód: a bűnbánat, az állandó megtérés lelki üdvözlete. Isten akaratának keresése és teljesítése életünkben. Testvéri elkötelezettség a többi kereszténnyel szemben. Élő kapcsolat – főként az imában és a szentségek vételében – az Istennel, a mi Atyánkkal és Jézus Krisztussal.